

11. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA ŽI 27,7.9

Slyš, Hospodine, můj hlas, jak volám, tys má pomoc, nezavrhuj mě, neopouštěj mě, Bože, můj spasiteli!

Uvedení do bohoslužby A

Všichni máme podíl na Kristově kněžství, všichni jsme posláni hlásat a uskutečňovat Boží království. To je hlavní myšlenka dnešního Božího slova. Když si připomeneme, co vše schází naší povaze, našemu jednání a chování, budeme dnes se zvláštní pokorou prosit za odpuštění hříchů.

Uvedení do bohoslužby B

Dnešní biblické čtení je školou důvěry v Boha a té je nám v nejistotách denního života stále moc zapotřebí. Než se zaposloucháme do Božího slova, prosme pokorně Pána, aby nám odpustil naše malomyslnosti a hříšnosti.

Nebo:

V Novém zákoně narážíme jako na první stavební kámen jen zvolna budovaného liturgického roku na slavení prvního dne židovského týdne, naší neděle. Je to den zmrtvýchvstání Páně, jak shodně vypovídají všichni evangelisté. Je zároveň dnem, kdy se Pán přednostně zjevuje svým učedníkům, obdarovává je příslibeným darem svatého Ducha a v jeho moci je vysílá jako posly a služebníky spásy. My jsme si však zvykli chápat neděli jako konec týdne, který uplynul a je za námi. Boží slovo, které dnes je zaséváno do našich srdcí, chléb, který lámeme a přijímáme, jsou naopak zdrojem života pro naši budoucnost, jsou setkáním na počátku, mají se stát naším programem. V síle Ducha svatého jsme zmrtvýchvstalým Pánem posíláni zvěstovat radostnou přítomnost, vypravovat o našem setkání s Kristem všem, kteří žijí v minulosti a ohlížejí se zpět.

Uvedení do bohoslužby C

V každé společnosti jsou lidé na okraji, vadní či špatní a hříšníci, na které ti řádní shlížejí z výšky. Jsou mezi nimi vyslovení darebáci, ale i slaboši a nemocní. Jsou různé cesty a způsoby, kterými se dostali na okraj společnosti. Co s nimi? Věznice a polepšovna často k nápravě nepomohou. Poslouchejme, jak na tuto otázku odpovídá dnes Boží slovo. Ale napřed se postavme na správné místo: ne nad hříšníky, ale vedle nich.

Nebo:

V každém slavení eucharistie se člověk setkává s milosrdnou odpouštějící Boží láskou. Začínáme slavit mši svatou, ve které uslyšíme o odpuštění: „Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“, zvěstuje prorok Nátan králi Davidovi. Odpuštění předpokládá vědomí a uznání vlastní hříšnosti. Pohled na vlastní dějiny osvěcený Božím slovem. Člověk nemůže být ospravedlněn, odvolává-li se

na plnění zákona a dodržování přikázání, to totiž nestačí. K jeho ospravedlnění je nutná víra v Krista, jak to připomene svatý apoštol Pavel, a opravdová láska, která se otevírá milujícímu. K odpuštění je nutná ochota a přijetí: Bůh má dost moci odpustit nám znovu a znovu, kdykoli k němu upřímně přistupujeme. I teď, právě na začátku eucharistie, se před ním na malou chvíli skloníme jako hříšníci. Nepochybujme o tom, že ze setkání s ním odejdeme ospravedlněni!

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, sílo všech, kdo v tebe doufají, bez tebe lidská slabost nic nezmůže; vyslyš naše prosby a nepřestávej nám pomáhat svou milostí, abychom plnili tvá přikázání a vždycky smýšleli i jednali podle tvé vůle. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Už Mojžíšovi Bůh oznámil, že nás všechny volá, abychom byli královským kněžstvem a svatým Božím lidem. Podle vzoru světských úmluv mezi králem a poddaným se tu nejprve připomíná Boží dobrodiní, a to pomocí symbolu orla: to naznačuje mimořádnost a velkolepost Božího zásahu. Pak se předkládá nárok poslouchat Boží hlas, který je spojen s darem stát se lidem svatým a kněžským, to znamená lidem, který zprostředkovává spásu i ostatním národům. To vše je podmíněno rozhodnutím člověka: budete-li chtít.

1. ČTENÍ Ex 19,2-6a *Budete mi královstvím kněží a svatým lidem.*

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou.

Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal s hory: „Tak řekneš Jakobovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypťanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě.

Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 100,2.3.5 Odp.: 3c

Odp.: Jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.

Plesejte Hospodinu, všechny země, - služte Hospodinu s radostí, - vstupte před něho s jáсотem!

Odp.

Uznejte, že Hospodin je Bůh: - on nás učinil, a my mu náležíme, - jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.

Odp.

Neboť Hospodin je dobrý, - jeho milosrdenství je věčné, - po všechna pokolení trvá jeho věрnost.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Ústřední myšlenkou dnešní epištoly je smíření. Máme se smířit s Bohem. Tento smír jako počátek Božího království má začít na nejobtížnějším místě: v našich srdcích. Kým že jsme to byli před ospravedlněním? Slabými lidmi, žijícími bez Boha, hříšnými, Božími nepřáteli. A jak to vypadá po ospravedlnění? Jsme usmířeni s Bohem, tj. ospravedlněni; dostali jsme dar pokoje, můžeme přistupovat k Bohu. Přijali jsme neochvějnou naději a dar lásky skrze Ducha svatého.

2. ČTENÍ Řím 5,6-11 *Jestliže jsme byli usmířeni s Bohem smrtí jeho Syna, tím spíše budeme zachráněni jeho životem.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od Božího hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě zneřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mk 1,15

Aleluja. Přiblížilo se Boží království, praví Pán; - obraťte se a věřte evangeliu! Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Pán Ježíš potom, co ukázal cíl svého poslání být prostředníkem milosrdenství a moc svého učení, daruje svoji autoritu a poslání těm, které si vyvolil. Jmenování dvanácti apoštolů v evangeliu je symbolické: vyvolený národ sestával z dvanácti kmenů. Tedy všechny kmeny, všechen Boží lid je nyní volán k apoštolátu. Teď jsme Božím lidem my, naslouchejme tedy evangeliu jako osobní výzvě každému z nás.

EVANGELIUM Mt 9,36-10,8 *Zavolal dvanáct učedníků a poslal je.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“

Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.

Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil.

Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: ‚Přiblížilo se nebeské království.‘ Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

PROSTE PÁNA ŽNĚ

Pán Ježíš k nám dnes v evangeliu mluví jako dobrý hospodář. Žeň musí být zavčas sklizena, jinak se zkaží. Proto se hospodáři starají, aby měli dostatek dělníků. Pán Ježíš má také starost, aby se žeň lidských duší dostala v pořádku do nebe, aby se nezkazila. Vysílá do pole všechny, co jich má, ale říká, že je to málo. K čemu jsou dělníci o žních, to všichni víme, ale jaká je práce ženců duší, apoštolů, kněží? Co mají vlastně kněží na práci? Někdo si myslí, že nic. Nechodí do továrny, nechodí vlastně nikam do práce. V kostele si jen odslouží mši, jinak mají celý den volno. Ó, ti se mají! Jenže, co kněží dělají, to je nejlépe vidět tam, kde kněží nejsou. Už napohled zvenčí to poznáš. Kostel uprostřed obce odrbaný, straší celou obec. S lidmi je to podobně. Neznají neděle, není tam rozdíl mezi pátkem a svátkem, není tam postaráno o údržbu duší. Musí se zřizovat náhradní zařízení: telefonické linky důvěry pro ty, kdo chtějí spáchat

sebevraždu, musí se rozšiřovat počet míst v ústavech pro duševně choré, musí se budovat nápravná zařízení pro mladistvé asociály a mnohé další.

Pán Ježíš ostatně říká sám, co mají kněží za práci. Dal ji moc nad nečistými duchy, aby je vymýtali a lidi uzdravovali. Poručil jim křtít, kázat evangelium všemu stvoření. Poručil jim, aby se radovali s radujícími a těšili zarmoucené. Snad žádné povolání není tak pestré jako právě kněžské. Kdejaké trable zažije kněz, jen nudu ne. U oltáře se pohybuje v posvátném rouchu, ale za chvíli je z něho zedník v montérkách a něco opravuje na kostele či ve faře. Pak stojí před dětmi jako učitel. Potom se rejpe v motoru vrtošivého auta, aby zjistil, proč nechce jet. Pak jde povzbudit rodinu, která někoho pochovává a nese s nimi jejich bolest. Po návratu ze hřbitova s celým zápallem pomáhá dvěma mladým lidem, rozzářeným láskou, jak se nejlépe připravit na společnou cestu životem jako manželé. Kněz musí ovládat účetnictví stejně, jako se musí vyznat v lidském nitru, aby mohl ve zpovědnici ukázat nový životní cíl tomu, kdo ztratil smysl života. Musí rozumět elánu mládí stejně jako rezignaci stáří. Jako je mnohotvárný život, tak mnohotvárná je kněžská služba lidským duším.

Proto i kněžské studium je důkladné. Jako právníci musí kněz znát církevní a světské právo. Jako filozofové musí studovat jazyky a filozofii. Z lékařských oborů studuje duševní patologii a psychologii. Musí znát i dějiny umění a jiné vědy, než přistoupí ke shrnutí všeho lidského vědění: k teologii, bohovědě. Nakonec jej zkušenější odborníci naučí pastorálce, jak využívat vědění k tomu hlavnímu: k údržbě lidského nitra, vymítání zlého ducha z lidských srdcí, k uzdravování nemocných duší, k navrácení klidu a radosti. A kde se berou tyto údržbáři lidského nitra? Pán Ježíš si je posbíral z lidí kolem sebe: z rybářů jako Petr, z celníků jako Matouš, z lékařů jako Lukáš, z textilních dělníků jako byl Pavel stanař. Kde se berou kněží dnes? Bůh si je volá také z nás. Probouzí v některých lidech chuť k tomuto povolání a všichni lidé mají pomáhat, aby tato chuť nebyla v povoláních zadušena. Těch, kteří ke kněžství docházejí je málo. Každá farnost by měla vydat ten počet kněží, kolik jich sama potřebuje. A měla by vydat také kněze pro pomoc v nouzových územích. Poprosme tedy dnes Pána žně, abychom v sobě volání za kněžstvím neudusili, abychom ze sebe kněze, které potřebujeme, vydali, abychom vykonali každý svůj díl apoštolátu.

KDE VZÍT ODVAHU KE SMÍRU

Krásně to znělo v dnešním evangeliu, k čemu že jsme my křesťané posláni: „Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království! Uzdravujte nemocné, oživujte mrtvé, malomocné očistěte, zlé duchy vyhánějte.“ Svatý Pavel nazval v epištole celý tento program našeho křesťanského chování jedním slovem: smíření, život v usmíření. Zní to krásně, ale my víme, že žijeme ve světě neusmířeném. Člověk se už naučil ovládat kdeco: koná lety do vesmíru, plavbu pod vodou. Už mu schází jen jedno: aby se naučil ovládat také sám sebe. Sebe ovládat neumíme a tak vznikají hádky, spory a nepřátelství, nebo jak to nazývá Bible:

malomocenství, smrt a vláda zlých duchů. S tím souhlasíme, aby lidé žili v míru, aby se nehádali, copak o to. Ale sami? S těmihle sousedy se nestýkáme, protože nám kdysi ublížili. Táhle toho příbuzného nemáme rádi, protože je divný.

My jsme ochotni žít v pokoji s celým světem, ale musel by tancovat, jak by se líbilo nám, musel by nemít žádné chybičky. Moc by musel a moc by nesměl, aby obstál před našima očima. Jenže smířit se s těmi, co jsou dokonalí, tam toho není potřeba. Máme se smířit právě s těmi, co nám ublížili, s malomocnými a s posedlými zlem. Je tohle vůbec proveditelné? To snad Bůh nezná lidskou národu, když něco takového člověku ukládá? Buď bez starosti. Bůh lidskou národu zná, i tu tvou. To ty neznáš národu Boží, a proto pochybuješ, že by to bylo možné. Kdyby smír mezi lidmi na světě závisel jen od nás, to by se to opravdu nikdy nepodařilo. Ale on ten náš život v pokoji nezávisí jen od nás, on závisí a pochází především od Boha samého. Bůh totiž už to usmíření provedl za nás. On vzal na sebe hřích člověka.

Bůh Otec obětoval na smír světa svého Syna. Boží Syn obětoval na smír světa svůj život. Boží Duch vylévá na smír světa denně svou lásku a milost. Jestliže tohle uvážíme, přestaneme už konečně tvrdit, že máme dost důvodů pohrdat sousedem, svým bližním, protože jsme ho prokoukli, jak je špatný. Bůh má totiž dost důvodů pohrdat takhle i každým z nás. Bůh tě má prokouknutého také: Zná mé i tvé malomocenství, paličatost a pýchu, panovačnost a lakotu, nepřejícnost a co ještě. A co Bůh dělá? Říká snad: S tebou, hříšný člověče, už nemluvíme? Ne! Nás hříšníky zve zde k svému stolu, nás zve do své společnosti navěky ve svém království. U Boha neplatí: S tím mluvím, s oním nemluvíme, a neplatí nic takového ani v nebi. A chceme-li být křesťany na věčnosti, musíme se naučit jako nebešťané se chovat už zde a teď. Kdo zde odmítá mluvit se svým sousedem, Božího království nedojde.

Možná že tě napadá starost, zda tak nezůstane zlo nepotrestané, když ty nebudeš pomáhat Pánu Bohu dělat spravedlnost. Copak není naší povinností bojovat proti zlým lidem? Není! Bojovat máme, ale proti zlu, především v sobě. Trestat nikoho nemáme. Není to naše povinnost ani právo. Je to totiž zbytečné. Jidáš si sami na sebe pletou své oprátky. Každé zlo se zardousí nakonec samo, samo se obrací proti svému původci. Možná by to ledaskdo z vás mohl dosvědčit, kdo to zažil a viděl. Zlo nezůstává nepotrestané. Dobrá, řekneš, ale jak to mám dělat v praxi? To se mám kamarádit s kdejakým darebou? Především si připomeňme, že nemusí být stejné naše vztahy ke všem lidem. Nikdo po nás nežadá, abychom se přátelili se zlými lidmi. Svě přátele si vybírej a dobře vybírej mezi lidmi, kteří se ti jeví jako dobří.

Se zlými a s těmi, kteří nám sympatičtí nejsou, máme povinnost vycházet přesto bratrsky, to znamená, že jim nic zlého nepřeješ, a když můžeš, pomůžeš. Proto je možný smír se všemi lidmi: Protože máme společného Otce, který všechny stvořil. Máme všichni společný původ. Máme společného bratra, Pána Ježíše, který za všechny obětoval svůj život. Týž Duch svatý v nás všech působí k dobrému cíli. Všichni máme společný cíl. Opravdový křesťan se proti nikomu

natrvalo nezatvrzuje, vůči každému se snaží být laskavý a ochotný. Projevme svou dobrou vůli učít se takovému křesťanství.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Při dnešním nedostatku kněží si všichni uvědomujeme naše povolání za apoštoly, v němž máme podíl na Kristově kněžství. Chceme jej prosit:

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Dej mladým kněžím, kteří budou letos vysvěceni, ducha své trpělivé lásky, aby vnášeli radost a smír do našeho světa.

Starší kněze chraň od pocitu bezmoci a neúčinnosti, aby pamatovali, že jejich nejvýmluvnějším kázáním je osobní život.

Ať je mezi našimi kněžím a věřícími důvěra a spolupráce.

Ať se umíme smířit se všemi, kteří nám ublížili.

Ať jsme světu učiteli pokojného života a laskavosti.

Ať v nás a skrze nás roste ve světě Boží království pokoje.

O to tě prosíme, Pane Ježíši Kriste, Králi pokoje a smíru, jenž žiješ a kraluješ na věky věků. - Amen.

Nebo:

S důvěrou se modleme za Církev i za celý svět a staňme se tak svědky Boží zachraňující blízkosti. Volejme společně:

Za biskupy, kněze a jáhny, aby jejich služba Církvi byla prodchnuta Boží uzdravující mocí.

Za církevní obce, aby měly dostatek těch, kdo o ně budou citlivě a vytrvale pečovat.

Za lidi nesoucí velký díl odpovědnosti za společnost a budoucnost lidstva: za rodiče, učitele a politiky.

Za lidi vyčerpané, smutné a ztrápené, kteří ztratili radost ze života.

Za lidi trpící chudobou, hladem a válkou, kteří postrádají jakoukoli jistotu a bezpečí.

Za lidi přetížené prací a odpovědností, kterým se nedostává klidu a pokoje.

Za smíření s našimi nepřáteli, za odpuštění těm, kdo nám ublížili, za obnovení a posílení dobrých mezilidských vztahů.

Za naše společenství a za všechny, kdo nám slouží zvěstováním evangelia a skutky pomáhající lásky.

Za všechny, kdo jsou s námi spojeni ve víře a spolu s námi vzývají Boží jméno.

Dobrý a milosrdný Pane, tvá věrnost trvá po všechna pokolení. Ujmi se nás i všech, za které jsme prosili, vždyť ti patříme a jsme tvůj lid. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Při naslouchání starozákonnímu čtení si všimněme, jak hlas proroka Ezechiela je podobný novozákonnímu Magnifikat: Bůh sesazuje mocné a povyšuje ponížené.

Nebo:

Babylonské zajetí bylo pro Izrael dobou těžké zkoušky, ale také dobou velkých útěch. Proroci v obrazech ukazují Hospodinovu svrchovanost. Pro ni není překážkou ani moc a síla babylonských vládců. Protože Izrael je Hospodinem vyvolen, má před sebou budoucnost. Navrátí se do své země a tam se opět rozroste.

1. ČTENÍ Ez 17,22-24 *Povyšuji nízký strom.*

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin:

„Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře.

Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí.

Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 92,2-3,13-14.15-16 Odp.: 2a

Odp.: Dobré je chválit Hospodina.

Dobré je chválit Hospodina, - opěvovat tvé jméno, Svrchovaný! - Zrána hlásat tvé milosrdenství - a za noci tvou věrnost.

Odp.

Spravedlivý pokvete jak palma, - poroste jak cedr na Libanonu. - Kdo jsou zasazeni v domě Hospodinově, - pokvetou v nádvořích našeho Boha.

Odp.

Ještě ve stáří budou přinášet užitek, - zůstanou šťavnatí a svěží, - aby hlásali, jak spravedlivý je Hospodin, - má skála, v němž není nepravosti.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

S křesťany v Korintu to svatý apoštol Pavel neměl lehké. Svědčí o tom jeho dva listy do Korintu. Zvláště jeho druhý list ukazuje, jak se apoštol stále znovu musel bránit proti pomluvám svých nepřátel.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel povzbuzoval opakovaně křesťany, aby toužili po plném setkání s Bohem, které následuje za hranicí smrti, a současně aby brali vážně pozemský život, i když to ještě není definitivní podoba života. Jejich odvaha a vytrvalost má stát na důvěře v Kristovu věrnost. Ta se týká pozemského života i toho, co následuje za hranicí smrti.

2. ČTENÍ 2 Kor 5,6-10 *Stůj co stůj usilujeme o to, abychom se líbili Pánu.*

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři a sestry!

Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu.

A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově zůstáváme, nebo se z domova odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Aleluja. Semeno je Boží slovo, rozsévač je Kristus. -

Každý, kdo ho nalezne, vytrvá navěky. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Evangelium nás dnes krásným podobenstvím ujišťuje, že se budoucnosti bát nemusíme: z malého semene ve světě klíčí velká Boží budoucnost.

Nebo:

Boží království je skutečnost, která stojí v centru Ježíšova hlásání. Ačkoli toto království vstupuje do pozemských skutečností, nelze ho zcela ztotožnit s ničím, s čím má člověk nějakou zkušenost. Proto je jeho růst znázorňován podobenstvími vzatými z tehdejšího běžného života. S růstem zemědělských plodin měli Ježíšovi posluchači každodenní zkušenost. Obraz velké plodiny, která roste z nepatrného seménka, jim proto mohl dobře přiblížit vitalitu a velikost Božího království, které mělo mezi nimi zakořenit a růst.

EVANGELIUM Mk 4,26-34 *Je menší než všechna semena a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl zástupu:

„Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“

Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Slyšeli jsme slovo Boží.

JEN ZASÉVAT, NIC VÍC

Všechna dnešní čtení nás učí téže jedné základní pravdě. Ovoce, výsledek našeho života, roste z dvojího: z lidské práce a z Božího daru; z člověka zasévání a z Boží péče o úrodu. Po celá staletí se vedly spory o tom, co je při tom první, zda první podnět je od Boha, nebo zda napřed musí být lidské úsilí, kterému teprve Boží milost dá úspěch. My už se takovým věcem leda pousmějeme. Za městem je voňavá louka a les, jsem tu já, který tam půjdu třeba odpoledne na procházku, ano už sama existence je Boží dar, který předešel všechno mé jednání. K tomu, co Bůh dal, pak člověk přidává své. Buď v souladu a v harmonii s tím Božím darem, pak je to dobré a výsledek je dobro, řád, radost a pokoj. Nebo natruc, napříč, a z toho napříč vznikne kříž a trápení, to jsou zmatky, nejistota a zlo. Bůh člověka ve své lásce stále předchází jako matka, která učí dítě chodit. Dělá za nás první krůček, ale ten druhý krok už musí udělat člověk sám a ve směru Božího vedení, jinak upadne a ztroskotá.

Bůh pak dělá i všechny další kroky, nechá, aby ze semene povstala bohatá žeň, dobrá úroda.

Bůh nás nespasí bez nás, ani my se nespasíme bez Boha, tu je nezměnitelná spojitost. Člověk může být člověkem jen jako spolupracovník Boží a rozséváč dobrého zrna. Odmítne-li Boží spolupráci, tj. začne-li rozsévat zlo místo dobra, stává se zvířetem a vším, co tak dělá, spolupracuje jen na zkáze lidskosti. Liberálové předchozích dob nám tvrdili, že člověk je už ze své přirozenosti vlastně dobrý, že stačí jen naučit ho číst noviny a bude z něho inteligent a kladný typ. Jenže lidé bez Boha a ne zrovna negramotní hlupáci vyvolali dvě světové války, a to by měl být už dostatečný experimentální důkaz pro všechny, že to bez Božího řádu lásky nevede k dobrému. Pravá velikost člověka je velikost spolupracovníka na díle Božího stvoření, pomáhat zasévat semena dobra do půdy kolem sebe. To další, klíčení, růst, úrodu už působí Bůh sám.

Porozuměl jsi, jak útěšná je radostná zvěst dnešního evangelia do dnů našeho života? Netrap se, že nemůžeš udělat věci veliké a rozhodné; tvým úkolem je být stále právě jen tím Božím rozséváčem, nic víc. Zasévat seménka dobra, drobná, nenápadná, která zapadnou a nejsou vidět. A proto býváme v pokušení malomyslnosti, že vše, co děláme, je nadarmo, nanic. Ale není. To další, co se v semenech děje, rašení, klíčení, Boží dílo, to je neviditelné, ale je to počátek úrody, která teprve bude. A bude bohatá, mnohonásobná. Buďme tedy dobré mysli. Buďme ochotni zasévat malinká zrnka dobra do půdy kolem sebe: zrnka pokoje a důvěry v Boha, zrnka trpělivosti i s protivným bližním, zrnka vlídnosti a lásky, zrnka všeho dobrého, co vůbec můžeme udělat. O úrodu se už postará Hospodář, na nás je jen zasévat.

KDE JE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

V čem spočívá vypravěčské mistrovství Pána Ježíše? Co je posluchačům neznámé, přirovnává k tomu, co všichni znají: k setí semene, k hořčičnému zrníčku. To jsou ty malé žluté kuličky, co jsou ve sklenicích s kyselými okurkami. Jsou to zrníčka o málo větší, než jsou zrnka máku. A z těch malinkých semínek, říká Pán Ježíš, vyrostou keříky, které dají ptactvu domov k hnízdění. Kolik jasných a srozumitelných informací o Božím království nám Pán Ježíš tímto přirovnáním podává. Nejprve se tu říká, že ten ohlašovaný příchod Božího království není žádná bouřlivá a ničivá revoluce, která by násilně zničila starý svět a staré pořádky, že začíná téměř nepozorovatelně. Jako klíčení semene v zemi. Potom se tu říká, že to Boží království nemáme vyhlížet kdesi v daleké budoucnosti či daleko od nás. Že už zapouští kořeny, že už klíčí právě zde, mezi námi, všude, kde mu lidé dopřejí kousek úrodné půdy tím, že jsou na sebe hodní a že si neubližují, že si pomáhají. Ale že bez naší pomoci, bez zálivky naší laskavosti a dobrotou, by rostlinka Božího království růst nemohla.

Kde však semeno Boží lásky růst necháme, tam se to brzy pozná a projeví. Tam začne být dobře, tam se lidé začínají chovat k sobě navzájem lidštěji. Tam lidé začnou k sobě mluvit upřímněji. Tam lidé začínají být na sebe hodnější. Tam se začnou problémy řešit s humorem místo se zlostí. Tam lidé jeden druhému naslouchají. Tam se lidé dokáží navzájem povzbudit a potěšit. Tam si lidé jeden druhému pomáhají. Takové květy se objevují všude tam, kde se ujalo semeno Božího království. Ostrůvky se začnou zelenat na místech, kde by to nikdo nečekal: V rodině místo vzteklého křiku zazní smírné slovo a zavoní úsměv. V práci a v politice se místo jeduplného prskání ozve žert. Zazní slova prosím a děkuji. Tak klíčí semínka Božího království. Jen je s chutí zasévat.

OPUSTIT OTCE A MATKU

Dříve při svatbě prohlašoval manžel ženě: „Stala ses mou manželkou, a proto tě budu milovat.“ Teď to platí naopak a ženich říká: „Mám tě rád, a proto si tě беру za ženu!“ Dřív se bralo málo ohledu na vzájemné sympatie snoubenců. Lidé se neprovdávali proto, že se měli rádi, ale byli oddáváni proto, že tak rozhodli rodiče a příbuzní. Hospodářské úvahy přitom platily především. A láska? „Však oni si zvyknou,“ říkalo se. A v rodinách šlechty a panovníků tomu bylo také tak, tam navíc rozhodovaly ještě politické zájmy. Dnes tedy vede dva lidi do manželství vzájemná sympatie, láska. Od tohoto citu odvisí kvalita a trvání manželství. Jenže city jsou proměnlivé a pomíjivé. Proto je dnešní manželství místem, kde se odehrává tak mnoho různorodých věcí: stabilita nebo rozpad; pohoda nebo rozvrat; komika nebo tragédie. A přechasto bývá v jednom manželství od každého kousek.

Tahle úvaha by nám snad mohla pomoci k hlubšímu uvědomění, jak vratká je stabilita manželství z lásky. Že by to byl hotový div, kdyby manželství, které se opírá pouze o zamilovanost, vydrželo v dobrém kvalitním vztahu po celý život. Mladí lidé si musí být vědomi, že s tou stabilitou svého manželství musí zacházet velmi ohleduplně. Že je třeba navíc používat všech opor, které Bůh Stvořitel dal lidem do manželství na pomoc. Aby to nedopadlo třeba takhle: Dvě mladé rodiny s dětmi se navzájem navštěvují. Děti si společně hrají v kuchyni, dospělí se baví ve světnici. Z kuchyně je slyšet křik a hluk stále větší, nakonec rány a práskání dveřmi. Dospělí vyběhnou: „Co se stalo?“ „Nic, my si hrajeme na tatínka a maminku a to se potichu hrát nedá. Maminka křičí a pláče, tatínek řve a práská dveřmi.“

Není to jako výsměch, když na prvních stránkách Bible čteme: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiňme mu pomocnici jemu podobnou.“ Není to výsměch lidským vztahům, je to moudrý Boží záměr. Ovšem jen když se člověk obeznámí i s následujícími verši Bible a řídí se podle nich. Stojí tam, že Stvořitel nečinil muži pomocnici z jeho hlavy, aby mu vládla, ani ne z nohy, aby po ní šlapal a aby jí pohrdal, ale z jeho boku, aby mu byla rovná, aby byla pod ochranou jeho paží a blízka jeho srdci. Zde je obrazně vyjádřeno vše, co je třeba

vědět o správném vzájemném vztahu muže a ženy v manželství a jak je to třeba respektovat. A další verš Bible stejně stručně a srozumitelně určuje vztah manželů k dalším lidem, ke svým rodičům: „Proto opustí člověk svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se ti dva jedním tělem.“

Tento verš se opakuje znovu v Novém zákoně a to dokonce ještě třikrát! Co je tu tak důležitého, že se to tolikrát opakuje? Aby nové manželství, nová rodina, nový domov mohl vůbec vzniknout, musí ti dva svůj starý domov opravdu opustit. Mladí mají tedy mít svůj vlastní samostatný byt. Dnešní nedostatek a drahota to někdy nedovolí. Mladí jsou rádi, když jim jedni nebo druzí rodiče pro začátek dají k dispozici část svého bytu. Aby se tím však neohrozila stabilita mladého manželství, je třeba důsledně zachovávat určité zásady: Zde musí vzniknout dvě oddělené samostatné jednotky a domácí nesmí k mladým kdykoli běhat jako dřív, teď už to není jejich byt! Rodiče nesmí mladým stále předhazovat, jak se musí uskrovnovat proto, že tam mladé přijali, a musí respektovat, že mladí mají právo žít si ve svém po svém, samostatně.

Sňatkem se mladí osamostatnili. Tatínek a maminka je mají opravdu propustit a svou pomoc, ať bytovou či finanční, nevázat na žádné podmínky. „Vypadáš jaksi unaveně, zachází s tebou ten tvůj dobře?“ „My se teď cítíme tak opuštěni, a ty se u nás ani nezastavíš. Když jdeš z práce, honem se hrneš za tou svou!“ „Cítím, že ta tvá zase spálila večeři, pojd' se najíst ke mně!“ Taková slova se tváří mateřsky, ale jsou plna jedu vraždícího nový svazek. Moudří rodiče dávají rady jen tenkrát, když jsou o ně požádáni, nejlépe v přítomnosti obou mladých. Opustit otce a matku znamená pro ženicha opustit i maminku kuchyni a přidržet se své manželky, i když ta ještě neumí tak dobře vařit, jako uměla maminka. Opustit otce a matku znamená pro nevěstu přidržet se svého muže, i když zjistí, že zdaleka není tak pořádkumilovný, jak byl tatínek.

Láska podle Bible je krásnější než zamilovanost podle filmů a románů. Svatý apoštol Pavel shrnul její podobu do známých veršů (1 Kor 13,4-8): Manželská láska je trpělivá a dobrosrdečná. Druhému nezávidí, nevychloubá se před ním. Nemyslí stále jen na sebe, není domýšlivá. Nedá se vydráždit ke hněvu, nepočítá křivdy. Nemá škodolibou radost, když se druhému přihodí něco zlého, ale raduje se, když se mu daří. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří. Opravdová láska nad nikým nezoufá, všechno vydrží. Pravá láska nikdy nepřestává. Snadněji by probíhal záběh mladého manželství, kdyby mladí znali tyto verše z paměti, aby si je mohli v napjaté chvíli v duchu říkat. Kdyby je měli ve světnici na stěně, aby si je mohli stále znovu připamatovávat.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Modleme se k Bohu Otci, který skrze Syna buduje mezi námi své království:

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Za Církev Ježíše Krista, aby spoléhala na Boží moudrost víc, než na lidskou chytrost.

Za vlády všech zemí, aby nedávaly přednost násilí před spravedlností.

Za nemocné členy naší farní rodiny, aby nikdo nezůstal osamělý a bez pomoci.

Za nás, zde shromážděné, abychom ve zmatcích denních událostí neztratili důvěru v Boha.

Bože, jsme slabí a bez tvé pomoci bychom málo dokázali. Dej, ať se umíme přičinit, abychom si tvou pomoc zasloužili, skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

První čtení patří mezi ta vyprávění ze Starého Zákona, která my starší známe z biblické dějepavy. Král David se dopustí zločinu: dá zabít svého důstojníka Uriáše, aby si mohl vzít za manželku jeho ženu. Prorok Nátan jej přivede k lítosti: David uzná svou vinu a lituje. A jak se ke kajícímu Davidovi zachová Bůh, to teď uslyšíme.

Nebo:

David dospěl k pokání a tedy k odpuštění, protože se otevřel Božímu slovu vyslovenému prorokem. Boží slovo, tj. Bible, nám není užitečné pouze k vyučování, ale také k napravování a výchově ve spravedlnosti.

1. ČTENÍ 2 Sam 12,7-10.13 *Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!*

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal.

Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše, a udělal jsi ji svou ženou.“

David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 32,1-2.5.7.11 Odp.: srov. 5c

Odp.: Odpust', Pane, co jsem zavinil hříchem.

Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost, - jehož hřích je přikryt. - Šťastný je člověk, kterému Hospodin nepřičítá vinu, - v jehož duši není klamu.

Odp.

Vyznal jsem se ti ze svého hřichu, - svou nepravost jsem nezatajil. - Řekl jsem: „Vyznávám se Hospodinu ze své ničemnosti,“ - a tys odpustil, co jsem zavinil hříchem.

Odp.

Tys mé útočiště, ušetříš mě úzkostí, - zahrneš mě radostí ze záchrany.

Odp.

Radujte se z Hospodina a těšte se, spravedliví, - jásejte všichni, kdo jste upřímného srdce.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Teď si budeme číst úryvek z dopisu svatého apoštola Pavla Galat'anům. Galat'ané byli Keltové, kteří kolem roku 500 před Kristem přitáhli z Asie a rozšířili se po celé Evropě. I u nás se usadili. V Malé Asii si založili vlastní říši a svatý Pavel mezi nimi hlásal víru v Krista. V dopise jim připomíná, jak mají podle té víry žít.

Nebo:

Jen víra ospravedlňuje, tj. uvádí do přátelství s Bohem. Připustit jiné cesty spásy, jako například skutky nevykonané v Kristu, by znamenalo tvrdit, že Kristus zemřel nadarmo.

2. ČTENÍ Gal 2,16.19-21 Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři a sestry!

Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého.

Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já

nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 1 Jan 4,10b

Aleluja. Bůh si nás zamiloval -

a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Ústředním motivem dnešního evangelia je vyprávění o odpouštějící moci víry a lásky, která člověku umožňuje nový začátek života. Jak jedná dnes Pán Ježíš s hříšnou ženou, tak chce jednat i s každým z nás.

Nebo:

Je tu typická lukášovská scéna: do protikladu jsou tu postavena jednání hříšnice a farizea. První postava se díky postoji lásky a víry setkává s odpuštěním a spásou. Druhá postava je předobrazem toho, kdo se považuje za spravedlivého a za věřitele samotného Boha. Spása však náleží tomu, kdo se cítí být chudý.

EVANGELIUM Lk 7,36-8,3 *Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslí si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistře!“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“

Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“

Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepochybně jsi mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem

vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazal jsi mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo ji být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“

Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hřichy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hřichy odpouští?“

On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“

Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct apoštolů a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ŽIVOT VE VÍŘE

Občas slyšíme stezky, že je mezi námi stále víc nevěřících. Ale to je mylný dojem. Skutečně nevěřící lidé nežijí vůbec, ti končí sebevraždou. Lidé mezi námi jsou všichni věřící, každý věří něčemu nebo někomu, jinak by nemohl žít. Přijdou na faru snoubenci na přípravu k sňatku. On řekne: „Jsem katolík.“ Ona říká: „Já nevěřím v nic.“ A kněz jí odpoví: „Ale věříte, jistě v něco věříte. Například jistě věříte svému snoubenci, jinak byste si ho nebrala. Jistě věříte, že si spolu založíte hezký domov, jinak byste se nevdávala. Jde jen o to, zda se oba dokážete shodnout, jak si ten šťastný domov představujete.“ Každý, kdo žije, je nějak věřící. My, křesťané, věříme v Boží lásku, věříme v moc dobra. Jiní věří v moc peněz a protekce nebo v moc politické ideologie. Jiní věří na horoskopy a amulety. Kde není víra v Boha, nastupuje víra v pověry, v tom je ten rozdíl.

Svatý Pavel dnes ve 2. čtení říká: „Já žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval.“ A my, křesťané, můžeme k tomu říci: „Já také chci žít ve víře v Božího Syna.“ Víra v Božího Syna osvobozuje člověka od pověr, od strachu ze všelijakých strašidel. Víra v Božího Syna učí člověka správnému vztahu k sobě i k lidem. I dnešní evangelium je velikou školou tohoto krásného života v duchu víry. Ústředním motivem je vyprávění o odpouštějící moci lásky. Odpuštění umožňuje nový začátek, nový život. Mezi manžely, v pracovním společenství, všude. Kde je odpuštění, tam je láska a tam je Bůh. Je tu naznačena i poněkud překvapující druhá strana mince: Komu se méně odpouští, ten méně miluje. Farizej je slušný, korektní člověk, který nic špatného neprovedl. Nepotřeboval a nezažil odpuštění. A tak není schopen soucitu s hříšníkem, neumí mu odpustit, mít ho rád.

Odpuštění věřitele a láska dlužníka, to je druh k nerozpoznání, vzájemná zpětná vazba. Neplatí tu tedy: Napřed ty, a potom i já. Kdo má rád, ten odpouští. Komu se odpouští, ten má rád. Odpuštění je podoba lásky k bližnímu. Dosud v

nás žije farizejská zbožná výlučnost, povyšování dobrých křesťanů nad hříšníky. Posluchač evangelia by se měl dnes hledat nejen v hříšnici, která je zahrnuta Ježíšovou láskou a odpuštěním, ale i ve farizeovi, který neodpouští a proto je nebezpečí, že ani jemu nebude odpuštěno. Nakonec si připomeňme, že dnešní evangelium nás učí nejen jak zvládnout svou přítomnost, ale i minulost. Kolik lidí se plouží životem s tváří obrácenou zpět, do minula. „Kdybych byl tenkrát toto udělal a tohle zase neudělal!“

Minulost je mnohým přítomnější než současná chvíle. Lidé často litují svých chyb, to ano, ale neumějí přijmout odpuštění, neumějí odpustit sobě ani jiným. Potřebují pochopit, že teprve, když se člověk zbaví minulosti, když přijme odpuštění, může žít novým životem ve stavu, který evangelium dnes nazývá pokojem: „Jdi v pokoji!“ A kdo se naučí jít životem v tomto Ježíšově pokoji, ten pak je i sám schopen odpouštějící lásky. Dnes jsme si připomněli, že vlastně není nevěřících mezi námi. Každý něčemu věří. My křesťané věříme Pánu Ježíši Kristu, věříme v moc jeho evangelia lásky. Chraňme si tuto víru a snažme se ji předat jako největší majetek i svým dětem.

JEŽÍŠ ZACHRAŇUJE MLADISTVOU CHULIGÁNKU

Kdyby o tom, co jsme si právě četli v evangeliu, psali dnešní novináři, asi by té zprávě dali titulek: „Ježíš zachraňuje mladistvou chuligánku!“ A není to tak nějak divoká představa. Všechny události a lidské osudy, o kterých čteme v evangeliích se odehrávají znovu a znovu v každé generaci. Jak zní podobný příběh dnes? Kdesi jsem četl, co o sobě vypovídá dnešní mladý chlapec: „Je mi 20 let. Pracuji jako pomocný dělník. Mám za sebou pár bouřlivých let, ze kterých ve mně zůstala zoufalá prázdnota. Od 15 let jsem se zdržoval v partě, kde se statečnost měřila na počet vypitých sklenic. Měl jsem spoustu různých kamarádů a naučil jsem se od nich mnoho fíglů, jak přijít k penězům bez práce. Měl jsem mnoho děvčat na jedno použití. Nyní jsem už potřetí na psychiatrii. Nevím proč bych měl dál žít. Alkohol už nesnáším. Nevím jak bych měl dál žít, kluci se dali na fetování a toho se bojím. Nevím, s kým bych měl dál žít, vždyť nikoho krom těch ze své bývalé party neznám. Do party nemohu, když se mi z rumu dělá zle. Je to hrozné, být v milionovém městě sám, jen se svými mindráky. Mám pocit, že jsem na konci života, žiji v zoufalství a prázdnotě. Začít znova? Jak? Proč a nač?“

Jaká podobnost, ale i jaká rozdílnost je mezi dívkou z evangelia a mládencem z našeho světa. Ten mladík se vyznává psychiatrovi a točí se pořád dokola v otázkách, na které nezná odpověď. Na psychiatrii je už potřetí, to znamená, že to, co mu tam řekli, mu moc nepomohlo. Naproti tomu povětrná dívka z evangelia se obrací k Ježíšovi a slyší slova: Tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Už nejsou. Už se k vůli nim nemusíš užírat, když nejsou. Jsi znovu na začátku života, začínáš žít znovu. Z minula ti zůstanou jen hořké zkušenosti, které ti budou pomáhat v další orientaci. A druhý rozdíl: Ten mladík je a zůstane

sám. Děsí se té osamělosti, až ho propustí z léčebny. Jak žít sám v milionovém městě? Dívka z evangelia sama nezůstala. Připojuje se k partě mužů a žen, mládenců a dívek kolem Ježíše. Ti prošli také podobnou cestou, jako ona. Jim také jako jí řekl Ježíš: Já ti odpouštím tvé hříchy, pojď a následuj mne. Ta dívka žije dál v partě, ale tentokrát našla dobrou partu, tu kolem Ježíše.

Materialistická filozofie učí, že člověka určuje prostředí, ve kterém vyrůstá a žije. Úplnou pravdu v tom nemají, to by z rodin alkoholiků museli vyrůstat zase jen takoví a v rodinách spořádaných zase jen spořádané děti. Ale je jisté, že prostředí má na dítě i dospělého velký vliv. Proč to zdůrazňují? Budou prázdniny a naše děti se budou pohybovat mezi dětmi, mládež v partách mládeže. Kde jsou rodiče pohodlní a nestarají se, v jakém prostředí se děti pohybují, mohlo by se jim také přihodit, že děti nebudou po prázdninách zotavené, ale zubožené. Jednou v novinách byl článek, jaký vliv může mít parta na lidský osud. Mladý Japonec se dostal ke konci války do party mladistvých fanatiků. Pro službu v armádě byli příliš mladí a tak se dali k dispozici na jedno použití. Vycvičili je v řízení letadla, dali jim čestný titul národního hrdiny, naložili jim letadlo plné výbušnin a pak startovali k prvnímu a zároveň poslednímu letu: i s letadlem se vrhli na americkou loď a potopili ji.

Ten náš sedmnáctiletý mladík také hořel touhou, aby obětoval život za císaře a jeho jméno bylo přitesáno k 2000 předchůdců na stěně národní svatyně. A právě, když mu dávali na čelo čestnou pásku sebevraha za vlast, právě tehdy podepsal japonský císař kapitulaci po svržení bomby na Nagasaki. Mládenec byl zoufalý. Dali mu místo učitele, ale on v dalším životě neviděl žádný smysl. On chtěl být nesmrtelným hrdinou a místo toho má dětičkám vtluokat do hlavy abecedu. To nemá smysl, utopí se. Když šel k přístavu, uslyšel zvonek z katolického kostelíka, který zval na mši. Vešel tam a co viděl, ho ohromilo. V kapli desítky zmrzačených dětí, které přežily atomovou bombu v Nagasaki. Vypálené oči, popálené tváře, zmrzačená tělíčka. A mezi nimi ošetřovatelé, běloši z Evropy. Ani jeden Japonec. Japonci si cení jen zdatných dětí, výkonných lidí. Zmrzačení, slabí, ti ať umřou a přenechají místo zdatným.

Co je to za lidi, kteří až z Evropy přišli sloužit těmto ubožákům, které vlastní národ odepsal, o které jejich rodiny nestojí? Proč sem přicházejí, co je sem vede? Kdo se ptá, ten se doví: jsou to křesťané, bratři a sestry Ježíše Krista. Mají podobný životní ideál, jako měl on, chtějí se také obětovat, chtějí také dosáhnout nesmrtelné slávy. Neslouží však japonskému císaři, ale bezmocným lidem; netouží, aby jejich jména byla zapsána na kamenném pomníku pro věčnou paměť, oni chtějí věčně žít v náručí otcovské Boží lásky. Mladý Japonec zůstává v tom útulku a pomáhá ošetřovat děti, za čas se dá pokřtít a pak se stává knězem. Dvojitý vliv prostředí zažil na sobě ten Japonec. Napřed sílu party fanatických sebevrahů, potom sílu lásky party opravdových křesťanů. Milí posluchači, jaký vliv zanecháte po sobě vy tam, kde budete trávit své prázdniny, svou dovolenou? Máme o čem teď hovořit se svým Pánem, s Ježíšem, máme o čem přemýšlet.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bůh obnovuje člověka tím, že nám odpouští naše viny. Prosme ho:

Za Církev po celém světě, aby se zbavovala lidských slabostí.

Za lidstvo naší generace, abychom si uměli vychovat čestné, spravedlivé a statečné politické vůdce.

Za naši mládež, aby hledala pravé hodnoty života a našla je v evangeliu.

Za nás všechny, abychom uměli mít rádi lidi kolem sebe, i ty, kteří nás zklamali.

Za naše farní společenství, aby nám nedělní bohoslužba byla opravdovým setkáním s Boží láskou.

Probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Bože, odpusť nám naše viny. Dej nám srdce laskavé, abychom i my si uměli navzájem odpouštět v duchu evangelia Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Ježíš přijal hříšnou ženu, vyslyšel její víru a dal jí to, co nejvíce potřebovala. Proto se k němu i my s vírou obraťme, prosme za celý svět a volejme:

Za ty, kdo v těchto dnech začínají sloužit Církvi jako jáhni a kněží.

Za pokoj a bezpečí všude na světě, kde se bojuje.

Za lidi, které válka, chudoba nebo zoufalství vyhnalo z domova.

Za lidi, kteří potřebují odpuštění.

Za ty, kdo způsobili druhým bolest, kterou nelze napravit.

Za ty, kdo si svou vinu neuvědomují.

Za ty, kdo jsou odsuzováni a trestáni nespravedlivě.

Za všechny zarmoucené a stísněné, kterým se vede špatně.

Za sebe navzájem a za všechny křesťany, aby nezanikla naše víra.

Pane, vyslyš naše prosby a zahrň každého člověka radostí ze záchrany. Neboť tys naše útočiště a síla, ty žiješ a kraluješ na věky věků. – Amen.

MODLITBA NAD DARY

Přinášíme, Bože, chléb a víno, živí nás jako pokrm a ve svátosti jsou znamením naší vnitřní obnovy; dej, ať nám tento zdroj života nikdy nechybí. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 3. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Spása lidstva skrze smrt Syna člověka

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť v tom poznáváme tvou velikou slávu, že se tvá božská moc ukázala skrze lidskou bezmocnost: vždyť tvůj Syn, náš Pán Ježíš Kristus, se vydal napospas smrti, a nás, smrti vydané, ze smrti zachránil. Skrze něho andělé chválí tvé jméno, hledí na tvou tvář a ustavičně se radují. Také my se připojujeme k jejich chvalozpěvu, pokorně tě vyznáváme a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 27,4

Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života.

Nebo: Jan 17,11

Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my, praví Pán.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Pozval jsi nás, Bože, k hostině, která je obrazem jednoty všech, kdo byli ve křtu spojeni s Kristem; dej, ať působením této svátosti roste a upevňuje se jednota tvé Církve. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Není dnes snadné hlásat: přiblížilo se nebeské království, a neudělat si přitom ostudu. Protože ve světě plném násilí, válek a podvodů nejrůznějšího druhu, je naši bližní skutečně nevidí. Musí se tedy ten, kdo se nechá Ježíšem vyslat jako hlasatel Božího království, opravdu jevit jako podezřelá nebo nesolidní osoba? Záleží na tom, zda se sám nebeskému království přiblížil a zda z něj žije. Ježíšovo slovo „Boží království je mezi vámi“ platí stále. Jde o to, zda

o něm víme a žijeme z něho natolik, aby uprostřed šedi či temnot světa zářilo našim bližním z našich životů. Jinak bychom byli nevěrohodnými hlasateli, nebo bychom museli zmlknout a neplnit Ježíšovo poslání.

K ZAMYŠLENÍ B

Boží Království, o kterém dnes slyšíme z Ježíšových úst, je především Božím darem a projevem jeho milosti. Je cestou Boha k člověku. Boží království je nezištná Boží iniciativa vzhledem k nám. Samozřejmě, že je velmi důležité také všechno to, co jako křesťané děláme, a to, o co se snažíme. Od samotného Boha jsme přece dostali za úkol dotvářet jeho dílo a svět a proměňovat je láskou. Nečinnost by v tomto případě přispívala zlu. Naše aktivity však nejsou a zdaleka neznamenají všechno! Bůh je provází svým požehnáním a milostí, dává jim růst i úspěch. Všechno to činí, ať my spíme nebo jsme vzhůru. Vědomí Boží blízkosti je pro nás nadějí a posilou důvěry právě tam, kde naše lidské snažení selhává, zdá se slabé nebo je neúspěšné. Bůh sám ocení jeho plody a doplní naši nedostatečnost.

K ZAMYŠLENÍ C

Závažnější než fyzická smrt je smrt duchovní, smrt hříchu. O té nám vyprávěli jak autor druhé knihy Samuelovy, tak svatý evangelista Lukáš. Tyto liturgické texty nám hřích předkládají jako nedostatek lásky, prázdné místo v lásce. Uznat vlastní hřích znamená znát velkou pravdu o sobě samém. David zasáhl svého spravedlivého bližního, farizej neumí projevít bezprostřední nezištnou a velkorysou lásku, věřitel nedokáže dlužníka obdarovat a odpustit. Jestliže hřích je chudobou lásky, pak odpuštění je jejím velkým bohatstvím. Odpuštění se totiž rodí z lásky znovu darované. Z lásky, která je z jedné strany Božím darem, z druhé odpovídá na naši chudobu a je přijata. Důležitější než pozemský život je život věčný. Na ten se připravujeme zde na zemi a nejlépe se realizuje setkáním Darujícího a obdarovávaného právě v lásce.